

Spěchej pomalu - Konečná

Zavřu oči a zhluboka se nadechnu.

Všudypřítomný pach štiplavého potu. Skřípání kol. Spálená guma.

Zase je otevřu.

Ruka z okénka řidiče držící cigaretu. Popel vznášející se na roztavenou zem. Tlukot srdce. Horko. Šmouha projíždějící dodávky. Rytmičné klepání nervózních nohou. Čekání. Co jiného zbývá? Čekat, čekat....Ještě hodinu, ještě půl, už jen pár minut...už aby to bylo. „Už aby to bylo!“

„A co má jako být?“, z mých myšlenek mě vytrhne hlas, otočím se a za mnou stojí malý ušmudlaný kluk. Může mu být tak osm. Svírá v ruce křečovitě malý kufřík.

„Jenom jsem chtěla, abychom tam už byli, víš?“, odpovím mu napůl naštvane, protože mu do toho nic není a na půl s úlevou, že si mohu trochu postěžovat.

„Kéž by to tak mohlo jet přímo, tyhle zbytečné zdlouhavé zajižďky, to člověka akorát zdržuje. A je to únavné. Zvlášť v takovém horku,“ ještě jsem dodala.

„A od čeho tě to zdržuje?“ zeptal se překvapený kluk.

„Ztrácím tak akorát čas. Je to nesmysl, skoro všichni jedou až na konečnou, tak proč tolikrát zastavovat? Stejně nikdy nikdo nenastupuje ani nevystupuje.“

„A co je na té konečné zastávce?“

„No, je tam můj domov.“

„A co je to domov?“

Ted' jsem na něj s překvapením koukala pro změnu já. Myslí to vážně nebo si ze mě střílí?

„Co znamená domov?“ zeptal se znovu.

„To je tam, kde tě mají rádi, kde máš svoje věci, oblečení, kde jsi sám sebou a je ti tam příjemně, a tak se tam stále vracíš.“

„To je tedy domov.“

„Ano.“

„Domov na konečné zastávce.“

„No, pro mě to tak je.“

„Ubíhá tam čas jinak?“

„Když se zamyslím, tak ubíhá rychleji a tolik ho nevnímám, protože nemusím.“

„Pospícháš tedy, abys mohla být tam, kde urychlíš čas.“

„Ale tak je to normální. To dělají všichni.“

„Normální?“

„Jasně. Každý chce jít domů.“

„Proč chceš urychlit čas?“

„Víš, pozítří se stěhujeme a mám z toho starosti, už bych si přála, aby to bylo hotové.“

„Vy už nechcete váš domov?“

„Ale ano, bude stejný jen někde jinde.“

„Vy můžete udělat dva stejné domovy?“

Pousmála jsem se a odpověděla. „Ne, ten na konečné zastávce už pak nebude domov.“

„To je smutné. Takže už to nebude konečná?““

Na jeho otázku jsem mlčela. Nevěděla jsem co říct. Opravdu mi trochu smutno bylo.

„Víš, že můj domov je tady?“ povídá najednou hoch.

„Opravdu? Ty bydlíš tady?“ rozhlédnu se okolo a všude samá pole.

Mlčel. A sklopil hlavu.

Dojeli jsme do města.

Paní, která seděla celou dobu za klukem, a které jsem si předtím vůbec nevšimla, najednou vstala, chytila ho za ramena a řekla: „Je čas.“

Dívala jsem se na jeho smutné kroky, jak vystupoval z autobusu. Naposledy se na mě podíval a ten pohled byl plný vděčnosti. Vstala jsem a šla se podívat přes uličku autobusu, abych na něj lépe viděla. Vtom přijelo bílé auto a z něj vystoupili dva muži. Vzali kluka v podpaží a rychle ho nastrkali do auta. Pospíchali. Pospíchali tolik, že když odjeli, zděsila jsem se. Zapomněli na zastávce klukův kufřík. Nemohla jsem z něj spustit oči. Nemohla jsem vůbec pochopit, co se tu před pár minutami odehrálo. Snažila jsem se vnímat tento okamžik. Podívala jsem se na oblohu, byla světle modrá až skoro bílá a jeden mrak se téměř úplně posadil na špičku toho nejvyššího stromu. Díval se a já se dívala také. Dívala jsem se stále, i když se autobus rozjel. Už jsem nespíchala.

Nevěděla jsem to však ještě v tom autobuse a nevěděla jsem to, ani když jsem přijela domů. Poznala jsem to až za dva dny, když jsme se stěhovali a já musela celý svůj domov uložit do kufrů, tašek a krabic.

Domov toho kluka, byl jeho kufřík. Já svůj domov sice stěhovala, ale on, ať už se dostal kamkoli, svůj domov v ten moment nadobro ztratil.

Kdyby existovaly přímé cesty, všechno by možná bylo jednodušší. Nejsou tu právě proto, aby nám otevřely oči a svedly nás z nesprávné cesty?

Když jsem tenkrát přišla domů, nehodila jsem klíče do misky a věci do kouta, nešla si sednout na gauč ani nezapnula televizi. Vešla jsem a vnímala jsem tu atmosféru, dívala jsem se po věcech, které mi jsou tak blízké. Šla jsem se podívat do pokoje a hladila jsem každý kus nábytku, jako by byl součástí naší rodiny. Vnímala jsem to ten den jinak.

Neustále pospícháme, ale když dosáhneme určitého cíle, zastavíme se? Co je ten konečný cíl, za kterým se tolik honíme? Co je opravdu naší konečnou zastávkou?

Můj cíl byl tenkrát můj domov. Ale ten už byste dnes na konečné nenašli.